

Datum van inontvangstneming : 31/01/2018

Zaak C-720/17**Verzoek om een prejudiciële beslissing****Datum van indiening:**

28 december 2017

Verwijzende rechter:

Verwaltungsgerichtshof (hoogste bestuursrechter, Oostenrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

14 december 2017

Verzoeker tot „Revision”:**Verwerende autoriteit:**

Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (federale dienst voor vreemdelingen en asiel, Oostenrijk)

...

[OMISSIS]

Het Verwaltungsgerichtshof (hoogste bestuursrechter, Oostenrijk; hierna: „Verwaltungsgerichtshof”) heeft [OMISSIS] in de zaak van het beroep tot „Revision” van te Wenen, geboren op 1 februari 1979, [OMISSIS] tegen het arrest van het Bundesverwaltungsgericht (federale bestuursrechter in eerste aanleg, Oostenrijk; hierna: „Bundesverwaltungsgericht”) van 21 januari 2016, [OMISSIS] betreffende een aangelegenheid overeenkomstig AsylG 2005 (Oostenrijkse asielwet; hierna: „AsylG 2005”) [verwerende autoriteit voor het Verwaltungsgericht (bestuursrechter in eerste aanleg, Oostenrijk): Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (federale dienst voor vreemdelingen en asiel, Oostenrijk; hierna: „Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl”)],

besloten

om:

het Hof van Justitie van de Europese Unie overeenkomstig artikel 267 VWEU te verzoeken om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

Verzetten de Unierechtelijke bepalingen, inzonderheid artikel 19, lid 3, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011; hierna: „richtlijn 2011/95/EU”), zich tegen een nationale bepaling van een lidstaat betreffende de mogelijkheid van intrekking van de status van een subsidiair beschermde, krachtens welke die status kan worden ingetrokken zonder dat de voor toekenning van die status relevante feitelijke omstandigheden zelf zijn veranderd, maar enkel de kennis waarover de autoriteiten beschikten met betrekking tot die omstandigheden een verandering heeft ondergaan, en noch een verkeerde weergave, noch het achterhouden van feiten door de onderdaan van het derde land of de staatloze doorslaggevend was voor de toekenning van de subsidiairebeschermingsstatus?

Motivering:

I. Feiten en procesverloop in het hoofdgeding

- 1 1.1. Verzoeker tot „Revision”, die naar eigen zeggen staatloos is, heeft op 27 oktober 2009 in Oostenrijk internationale bescherming aangevraagd. Hij **[Or. 2]** stelde dat hij in Tindouf (Algerije) in een door de „Frente Polisario” gecontroleerd vluchtelingenkamp had gewoond. Door zijn poging om het vluchtelingenkamp te ontvluchten, zou hij van 2000 tot 2003 gevangen hebben gezeten. In 2004 zou hij Algerije hebben kunnen verlaten, en tot 2007 zou hij in Mauritanië hebben verbleven. Vervolgens zou hij via Spanje, Frankrijk en Zwitserland, na een langer verblijf in elk van deze landen, naar Oostenrijk zijn gekomen.
- 2 1.2. In de eerste procedure werd het verzoek om internationale bescherming door het destijds bevoegde Bundesasylamt (federale dienst voor asiel, Oostenrijk; hierna: „Bundesasylamt”) bij besluit van 15 maart 2010 afgewezen en werd verzoeker tot „Revision” vanuit de Republiek Oostenrijk naar Algerije uitgezet. Het tegen dit besluit ingestelde beroep werd bij arrest van het toenmalige Asylgerichtshof (hof voor asielzaken, Oostenrijk; hierna: „Asylgerichtshof”) van 8 april 2010 toegewezen en de zaak werd voor nieuwe behandeling en vaststelling van een nieuw besluit naar het Bundesasylamt terugverwezen.
- 3 1.3. Bij besluit van 27 oktober 2010 wees het Bundesasylamt de door verzoeker tot „Revision” aangevraagde internationale bescherming in het kader van de tweede procedure betreffende het verlenen van asiel opnieuw af. De autoriteit erkende echter dat verzoeker tot „Revision” met betrekking tot herkomstland Algerije voor subsidiaire bescherming in aanmerking kwam. In zijn motivering merkte het Bundesasylamt op dat de identiteit van verzoeker tot „Revision” niet vaststond en dat hij „waarschijnlijk Algerijns onderdaan” was.
- 4 Het Bundesasylamt stelde dat verzoeker tot „Revision” geen relevante asielgronden, in de zin van het Verdrag van Genève, had aangevoerd. De status van subsidiair beschermde was toegekend aangezien op basis van de huidige situatie en de hoge werkloosheid, het gebrek aan infrastructuur en de aanhoudende

■

onzekerheid moest worden aangenomen dat verzoeker tot „Revision” in geval van terugkeer „op zijn minst aan een onmenselijke behandeling – althans in de zin van artikel 3 EVRM – zou worden blootgesteld”.

- 5 1.4. Tegen de afwijzing van het verzoek om internationale bescherming bij de verlening van asiel heeft verzoeker tot „Revision” beroep ingesteld. Wat betreft de verlening van subsidiaire bescherming is het besluit in kracht van gewijsde gegaan. **[Or. 3]**
- 6 1.5. Bij arrest van 16 juli 2012 wees het Asylgerichtshof het beroep toe en verklaarde het het litigieuze besluit, voor zover dit werd bestreden, wederom nietig. In zijn motivering wees het Asylgerichtshof onder andere erop dat de vaststelling van de nationaliteit van verzoeker tot „Revision” slechts op gissingen gebaseerd was.
- 7 1.6. Bij besluit van 24 oktober 2012 wees het Bundesasylamt het verzoek van verzoeker tot „Revision” om internationale bescherming in verband met de toekenning van de status van asielgerechtigde opnieuw af (dictum punt I).

De hem bij besluit van het Bundesasylamt van 27 oktober 2010 toegekende status van subsidiair beschermde met betrekking tot het herkomstland Algerije werd ambtshalve ingetrokken (dictum punt II). Tevens werd de hem bij dat besluit toegekende verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als subsidiair beschermde ingetrokken (dictum punt III). Het verzoek om de toekenning van de status van subsidiair beschermde met betrekking tot herkomstland Marokko werd afgewezen (dictum punt IV) en verzoeker tot „Revision” werd naar Marokko uitgezet (dictum punt V).

Ter motivering van de afwijzing van het verzoek om toekenning van de status van asielgerechtigde wees het Bundesasylamt met name op de ongeloofwaardigheid van het argument dat verzoeker tot „Revision” zou zijn gevlucht.

Met betrekking tot de intrekking van de subsidiaire bescherming oordeelde het Bundesasylamt dat de voorwaarden voor de verlening van subsidiaire bescherming nooit vervuld geweest waren. Het Bundesasylamt was van mening dat deze verlening was gebaseerd op de onjuiste premisse dat verzoeker tot „Revision” uit Algerije afkomstig was. Op basis van het antwoord van de Staatendokumentation (Oostenrijks informatieportaal betreffende landen van herkomst; hierna „Staatendokumentation”) dat na hervatting van de procedure op verzoek van het Bundesasylamt was verstrekt, moest daarop worden geconcludeerd dat verzoeker tot „Revision” wegens zijn afstamming van een Marokkaans staatsburger tevens aanspraak kon maken op de Marokkaanse nationaliteit. Vanwege de Mauritaanse nationaliteit van zijn moeder, had verzoeker tot „Revision” bovendien de Mauritaanse **[Or. 4]** nationaliteit. Derhalve stonden beide nationaliteiten voor hem open.

- 8 1.7. Bij het in casu bestreden arrest van 21 januari 2016 verklaarde het Bundesverwaltungsgericht het beroep van verzoeker tot „Revision” tegen de

punten I tot en met IV van het dictum niet-ontvankelijk, trok het de uitzetting naar Marokko in en verwees het de procedure betreffende het onderzoek van de toelaatbaarheid van het terugkeerbesluit naar het, thans bevoegde, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl terug.

Tegen het voor de verlening van asiel relevante argument dat verzoeker tot „Revision” was gevlucht en dat hij in de Westelijke Sahara vanwege de politieke overtuiging van zijn vader werd vervolgd, stelde het Bundesverwaltungsgericht dat zijn vader 36 jaar geleden – vóór verzoekers geboorte – overleden was. Verzoeker tot „Revision” heeft ook zelf ontkend dat hij door de autoriteiten van Mauritanië, Algerije en Marokko werd vervolgd. Met betrekking tot de verklaring omtrent de detentie en de mishandeling in het door de „Frente Polisario” gecontroleerde kamp stelde deze rechter dat het Bundesasylamt in de schriftelijk vastgelegde verhoren verschillende onverenigbaarheden heeft vastgesteld. Uit op 23 mei 2010 verstrekte antwoorden blijkt daarentegen dat de verzoeker tot „Revision” al in 1995 samen met zijn moeder uit het kamp in Tindouf vertrokken was.

Met betrekking tot de betwiste nationaliteit van verzoeker tot „Revision” stelde het Bundesverwaltungsgericht vast dat verzoeker tot „Revision” Marokkaans onderdaan was. Verzoeker tot „Revision” had herhaaldelijk betoogd dat zijn familie uit Marokko afkomstig was. Ook het antwoord op een gestelde vraag van de Oostenrijkse ambassade in Algiers bevestigde de verklaringen van verzoeker tot „Revision” gedeeltelijk. Bovendien stelde de rechter dat uit het antwoord op de aan de Staatendokumentation gestelde vraag bleek dat, gelet op de bepalingen van artikel 6 van de Marokkaanse wet op het staatsburgerschap, verzoeker tot „Revision” door zijn afstamming van vaderszijde de Marokkaanse nationaliteit had en dat hij, rekening houdend met de bepalingen van artikel 8, lid 2, van de Mauritaanse wet op het staatsburgerschap, door zijn afstamming van moederszijde de Mauritaanse nationaliteit had. **[Or. 5]**

De bij besluit van 27 oktober 2010 toegekende status van subsidiair beschermde was aan verzoeker tot „Revision” toegekend met betrekking tot het vermeende herkomstland Algerije. Aangezien verzoeker tot „Revision” echter niet uit Algerije afkomstig was, werden de voorwaarden van § 8, lid 1, AsylG 2005 ten tijde van zijn aanvraag niet vervuld. De hem toegekende juridische status werd terecht ingetrokken op grond van § 9, lid 1, AsylG 2005.

De intrekking van de tijdelijke verblijfsvergunning op grond van § 9, lid 4, AsylG 2005 was het gevolg van de intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus als Algerijns onderdaan.

Volgens de rechter kon niet worden vastgesteld dat verzoeker tot „Revision” in Marokko in die mate gevaar voor lijf en leden liep dat verwijdering in het licht van artikel 3 EVRM ongeoorloofd zou zijn, zodat het beroep van verzoeker tot „Revision” tegen de weigering van de status van subsidiair beschermde als Marokkaans onderdaan, ongegrond werd verklaard.

- 9 1.8. Tegen dit arrest heeft verzoeker tot „Revision” bij het Verwaltungsgerichtshof buitengewoon beroep in „Revision” („außerordentliche Revision”) ingesteld.

II. Juridische situatie

- 10 1. De relevante bepalingen van de richtlijn statuserkenning luiden als volgt:

„Beëindiging

Artikel 16 (1) Een onderdaan van een derde land of staatloze komt niet meer in aanmerking voor subsidiaire bescherming wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire bescherming is verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is.

(2) Bij de toepassing van lid 1 nemen de lidstaten in aanmerking of de wijziging in de omstandigheden zo ingrijpend en niet-voorbijgaand is **[Or. 6]** dat de persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming niet langer een reëel risico op ernstige schade loopt.

(3) Lid 1 is niet van toepassing op een persoon met de subsidiairebeschermingsstatus en die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.

[...]

Intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de subsidiairebeschermingsstatus

Artikel 19 (1) Met betrekking tot verzoeken om internationale bescherming die zijn ingediend na de inwerkingtreding van richtlijn 2004/83/EG, trekken de lidstaten de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie verleende subsidiairebeschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of een staatloze in, beëindigen zij deze of weigeren zij deze te verlengen indien hij volgens de criteria van artikel 16 niet langer in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

(2) De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie verleende subsidiairebeschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of een staatloze intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen indien hij, nadat hem de subsidiairebeschermingsstatus was verleend, had moeten worden uitgesloten van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 17, lid 3.

(3) De lidstaten trekken de subsidiairebeschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of staatloze in, beëindigen deze of weigeren deze te verlengen indien:

- a) hij, nadat hem de subsidiairebeschermingsstatus is verleend, op grond van artikel 17, leden 1 en 2, van subsidiaire bescherming uitgesloten is of had moeten zijn;
- b) hij feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de subsidiairebeschermingsstatus.

(4) Onverminderd de plicht, uit hoofde van artikel 4, lid 1, van de onderdaan van een derde land of staatloze om melding te maken van alle relevante feiten en alle relevante documenten waarover hij beschikt over te leggen, toont de lidstaat die de subsidiairebeschermingsstatus heeft verleend per [Or. 7] geval aan dat de betrokken persoon niet of niet langer in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, overeenkomstig de leden 1, 2 en 3.”

- 11 2. De relevante nationale bepalingen van het Bundesgesetz über die Gewährung von Asyl (Oostenrijkse federale wet inzake de verlening van asiel), BGBl. I Nr. 100/2005, in de versie van BGBl. I Nr. 68/2013 (AsylG 2005), luiden als volgt:

„Status van subsidiair beschermde

§ 8 (1) De status van subsidiair beschermde dient te worden toegekend aan een vreemdeling

1. die in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, wanneer dit verzoek wat de toekenning van de status van asielgerechtigde betreft, wordt afgewezen, of
2. wiens status van asielgerechtigde is ingetrokken, wanneer terugleiding, verwijdering of uitzetting naar het land van herkomst een reëel risico van een schending van

de artikelen 2 en 3 van het EVRM of de protocollen nr. 6 en nr. 13 bij het Verdrag [van Genève] zou betekenen of voor hem als burger een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict met zich mee zou brengen.

[...]”

(6) Indien het land van herkomst van de asielzoekers niet kan worden vastgesteld, dient het verzoek om internationale bescherming met betrekking tot de status van subsidiair beschermde te worden afgewezen. In dit geval dient een terugkeerbesluit te worden genomen, wanneer dit overeenkomstig § 9, leden 1 en

2, BFA-VG (Oostenrijkse procedurele wet met betrekking tot procedures voor het Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl) niet ontoelaatbaar is.

[...]

Intrekking van de status van subsidiair beschermde

§ 9 (1) De status van subsidiair beschermde van een vreemdeling dient ambtshalve te worden ingetrokken wanneer

1. de voorwaarden voor de toekenning van de status van subsidiair beschermde (§ 8, lid 1) niet of niet langer vervuld zijn;
2. het middelpunt van zijn persoonlijke betrekkingen zich in een andere lidstaat bevindt of
3. de vreemdeling de nationaliteit van een andere staat heeft verkregen en een terugleiding, verwijdering of uitzetting naar zijn nieuwe land van herkomst geen reëel risico van een schending van artikel 2 EVRM of van de protocollen nr. 6 en nr. 13 bij het [Or. 8] Verdrag [van Genève] zou betekenen of voor hem als burger geen ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict met zich mee zou brengen.

(2) Indien de status van subsidiair beschermde niet reeds op grond van de bepalingen uit lid 1 moet worden ingetrokken, dan dient een intrekking eveneens plaats te vinden wanneer

1. er sprake is van een van de in artikel 1 (F) van het Verdrag van Genève genoemde redenen;
2. de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving of voor de veiligheid van de Republiek Oostenrijk of
3. de vreemdeling door een nationale rechter bij onherroepelijk geworden vonnis is veroordeeld wegens een misdrijf [§ 17 van het Strafgesetzbuch (Oostenrijkse strafwetboek; hierna: „StGB”)]. Een vonnis van een buitenlandse rechter dat voldoet aan de vereisten van § 73 StGB, BGBl. Nr. 60/1974 dient gelijk te worden gesteld met een vonnis van een Oostenrijkse rechter.

In dergelijke gevallen dient de intrekking van de status van subsidiair beschermde gepaard te gaan met de vaststelling dat een terugleiding, verwijdering of uitzetting van de vreemdeling naar zijn land van herkomst ongeoorloofd is, aangezien dit een reëel risico van een schending van artikel 2 EVRM, artikel 3 EVRM of de protocollen nr. 6 en nr. 13 bij het Verdrag [van Genève] zou betekenen of voor hem als burger een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van

willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict met zich mee zou brengen.

[...]”

III. Verwijzingsbevoegdheid

[OMISSIS] Het Verwaltungsgerichtshof is van mening dat bij de beslissing over het te beoordelen beroep tot „Revision” de in het onderhavige verzoek om een prejudiciële beslissing genoemde en hierna nader besproken vraag rijst over de uitlegging van het Unierecht. **[Or. 9]**

IV. Verduidelijking van de prejudiciële vraag:

- 12 1. Om te beginnen zij eraan herinnerd dat de vordering tot nietigverklaring die in het beroep tot „Revision” wordt geformuleerd, (formeel) ook betrekking heeft op punt I van het dictum van het bestreden arrest waarbij de tegen de weigering van de status van asielgerechtigde ingestelde hogere voorziening op grond van § 3, lid 1, AsylG 2005 is afgewezen. Wanneer de „Revision” wat dat betreft niet slaagt, dient het Verwaltungsgerichtshof tegelijk te oordelen over de litigieuze intrekking van de status van subsidiair beschermde. De beslissing over dit punt is afhankelijk van de oplossing van de juridische kwestie die in het onderhavige verzoek om een prejudiciële beslissing aan het Hof van Justitie wordt voorgelegd.
- 13 2. Uit de hierboven in punt 1 beschreven procesgang volgt dat verzoeker tot „Revision” bij een besluit van het Bundesasylamt van 27 oktober 2010, dat op dit punt in kracht van gewijsde is gegaan, de status van subsidiair beschermde heeft verkregen met betrekking tot herkomstland Algerije, waarbij het Bundesasylamt ervan uitging dat verzoeker tot „Revision” onderdaan van Algerije was.
- 14 In zijn besluit van 24 oktober 2012 gaat het Bundesasylamt er zelf van uit dat de intrekking van de status van subsidiair beschermde gebaseerd is op feitelijke redenen die door onderzoeksstappen na de verlening van asiel aan het licht zijn gebracht. Van een bewuste vertraging van deze bevindingen door verzoeker tot „Revision” wordt niet uitgegaan. Integendeel, deze laatste zou herhaaldelijk eraan herinnerd hebben dat hij niet over de Algerijnse nationaliteit beschikte, maar staatloos was.
- 15 In de motivering van het bestreden arrest stelt het Bundesverwaltungsgericht met betrekking tot de kwestie van de intrekking van de status van subsidiair beschermde vast dat Algerije niet het herkomstland was van verzoeker tot „Revision”. Aangezien met betrekking tot de aanvraag van verzoeker tot „Revision” niet was voldaan aan de voorwaarden van § 8, lid 1, AsylG 2005, diende het beroep tegen de intrekking van de subsidiairebeschermingsstatus te worden afgewezen.

-
- 16 De door het Bundesverwaltungsgericht vastgestelde feiten bevatten geen aanwijzingen dat de juridisch relevante omstandigheden zelf zouden zijn veranderd sinds de **[Or. 10]** toekenning van de status van subsidiair beschermde. De intrekking was veeleer gebaseerd op de vaststelling dat de feiten na nader onderzoek anders bleken te liggen.
 - 17 Daarbij baseert het Bundesverwaltungsgericht zich op § 9 (1), punt 1, eerste geval, AsylG 2005, waarin wordt bepaald dat de status van subsidiair beschermde moet worden ingetrokken wanneer de voorwaarden voor de toekenning ervan niet vervuld zijn. Derhalve is het Bundesverwaltungsgericht van oordeel dat dit tevens het geval is wanneer er feiten worden geconstateerd die op het tijdstip van de toekenning van de status van subsidiair beschermde reeds bestonden maar destijds nog niet bekend waren.
 - 18 3.1. Overeenkomstig § 9 (1), punt 1, AsylG 2005 dient de subsidiaire bescherming door de autoriteit te worden ingetrokken wanneer de voorwaarden voor de toekenning „niet of niet langer” vervuld zijn.
 - 19 Het eerste geval van § 9 (1), punt 1, AsylG 2005 houdt in dat de voorwaarden voor de verlening reeds op het tijdstip van het betrokken besluit niet vervuld waren. Het tweede geval van § 9 (1), punt 1, van de aangehaalde bepaling doelt op situaties waarin de omstandigheden die tot de verlening van bescherming hebben geleid, nadien niet meer bestaan of zodanig zijn veranderd dat de bescherming niet langer kan worden gegeven.
 - 20 In casu is het eerste geval van § 9 (1), punt 1, AsylG 2005 van toepassing. Deze bepaling maakt geen onderscheid tussen de situatie waarin aan de voorwaarden niet is voldaan wegens een gebrek aan beschermingwaardigheid, en de situatie waarin deze niet-voldoening voortvloeit uit een gebrek aan beschermingsbehoefte. De tekst van deze bepaling bevat ook geen beperking in die zin dat alleen een „frauduleuze verkrijging” zou kunnen leiden tot een doorbreking van het gezag van gewijsde, zodat ook een (gewone) vergissing van de autoriteit binnen het toepassingsgebied van de bepaling valt.
 - 21 3.2. In overeenstemming met artikel 19, lid 3, onder b), van richtlijn 2011/95/EU trekken de lidstaten de status van subsidiair beschermde van een onderdaan van een derde land of staatloze in indien hij feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de **[Or. 11]** status van subsidiair beschermde. De richtlijn statuserkenning voorziet in deze opsomming geen intrekking van de status van subsidiair beschermde louter op basis van nieuwe resultaten van het onderzoek van de autoriteit (zie *Dörin u.a.*, Directive 2011/95/EU in *Hailbronner/Thym* [uitgever] EU Immigration and Asylum Law [2016] artikel 16, punt 2 e.v., in samenhang met artikel 11, punt 16; met betrekking tot de in wezen en in het onderhavige geval relevante identieke bepalingen van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als

persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en betreffende de inhoud van de verleende bescherming, zie *Marx*, Handbuch zum Flüchtlingschutz [2012] 614 e.v.).

- 22 Daaruit zou men kunnen afleiden dat de intrekking van de status van subsidiair beschermde in het geval van in beginsel ongewijzigde feitelijke omstandigheden ondanks een verkeerde aanname van de autoriteit over het bestaan van feiten die een verlening rechtvaardigen, niet tot de intrekking van de status van subsidiair beschermde mag leiden wanneer de begunstigde onderdaan van een derde land of staatloze persoon zich niet schuldig heeft gemaakt aan gedragingen die worden vermeld in artikel 19, lid 3, onder b), van de richtlijn statuserkenning.
- 23 Anderzijds bepaalt artikel 19, lid 1, van de richtlijn statuserkenning dat in geval van verzoeken om internationale bescherming die na de inwerkingtreding van richtlijn 2004/83/EG zijn ingediend, de lidstaten de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie verleende status van subsidiair beschermde van een onderdaan van een derde land of een staatloze intrekken, deze beëindigen of weigeren deze te verlengen indien hij volgens de criteria van artikel 16 *niet langer* in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.
- 24 In overeenstemming met art. 16, lid 1, van richtlijn 2011/95/EU komt een onderdaan van een derde land of staatloze persoon niet meer in aanmerking voor subsidiaire bescherming wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire bescherming is verleend, niet langer bestaan. Deze tekst kan aldus worden geïnterpreteerd dat met deze omstandigheden *bekende* omstandigheden [Or. 12] worden bedoeld, zodat ook wijzigingen van de kennis waarover de autoriteiten beschikten met betrekking tot die omstandigheden tot gevolg zouden hebben dat de betrokkene niet langer recht heeft op de beschermingsstatus.
- 25 Bij een dergelijke uitlegging kan vanwege de verwijzing naar artikel 16 ook de zinsnede „indien hij volgens de criteria van artikel 16 niet langer in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” uit artikel 19, lid 1, van de richtlijn statuserkenning aldus worden opgevat dat de Unierechtelijke bepalingen zich niet verzetten tegen een intrekking van de status van subsidiair beschermde (louter) als gevolg van een gewijzigde kennis van de autoriteit met betrekking tot ongewijzigde feitelijke omstandigheden, zonder dat rekening wordt gehouden met een verantwoordelijkheid van de subsidiair beschermde met betrekking tot de onderzoeksresultaten.
- 26 4. Aangezien de juiste toepassing van het Unierecht op basis van de hierboven uiteengezette overwegingen niet zo vanzelfsprekend is dat er redelijkerwijze geen ruimte voor twijfel kan bestaan, wordt overeenkomstig artikel 267 VWEU de eerder geformuleerde prejudiciële vraag gesteld.

Wenen, 14 december 2017

[Handtekening, vermeldingen]